

Sygn. akt I ACz 1860/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Adam Jewgraf (spr.)
Sędzia SA:	Ewa Głowacka
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **A. S. i L. Z.**

przeciwko: **R. K.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek zażalenia powodów

na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 7 sierpnia 2013 r., sygn. akt I C 157/13

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił wniosek powodów

o udzielenie zabezpieczenia roszczenia o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w K. z dnia 23.06.2010 r., sygn. akt I Nc 34/10, przez zawieszenie postępowań egzekucyjnych prowadzonych na podstawie kolejnych tytułów wykonawczych wydanych wobec powodów, prowadzonych na wniosek pozwanej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w G. (KM 2520/11), Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w L. (KM 144/13) i Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ł. (KM 1422/11). W ocenie Sądu Okręgowego powodowie nie uprawdopodobnili by przysługiwało im roszczenie,

o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Powodowie wygaśnięcia swego zobowiązania wobec pozwanej upatrywali w fakcie zapłaty kwoty 531.969,52 zł,

z tym że kwota 525.821,70 zł została uiszczona w postępowaniu prowadzonym

z wniosku J. S. przeciwko R. K. i na poczet jej długu. Spłata długu wierzyciela nie stanowi okoliczności uzasadniającej zgłoszone roszczenie, powodowie w opisywanych przez nich okolicznościach co najwyżej mogli wstąpić

w prawa zaspokojonego wierzyciela, jednakże dla swej skuteczności wymaga to zgody dłużnika, przede wszystkim jednak dla wygaśnięcia zobowiązania wobec pozwanej konieczne byłoby również dokonanie potrącenia tak nabytej

wierzytelności z wierzytelnością pozwanej. W okolicznościach faktycznych sprawy nie sposób mówić także o odnowieniu, albowiem zapłata została dokonana bez porozumienia

z pozwaną, co wyklucza zaistnienie niezbędnej przesłanki zgody wierzyciela.

We wniesionym zażaleniu powodowie, zaskarżając je w całości, zarzucili naruszenie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. przez błędną wykładnię i uznanie, że uiszczenie przez trzeciodłużnika należności organowi egzekucyjnemu nie stanowi zdarzenia, wskutek którego zobowiązanie powodów wobec pozwanej wygasło. Nadto powodowie zarzucili błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że powodowie nie uprawdopodobnili roszczenia, podczas gdy wykazali, iż ich zobowiązanie wygasło na skutek uiszczenia przez powoda L. Z. kwoty 531.969,52 zł w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko R. K..

Wskazując na powyższe zarzuty powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia i udzielenie zabezpieczenia zgodnie z wnioskiem.

W odpowiedzi na zażalenie pozwana wniosła o jego oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że oceny uprawdopodobnienia zgłoszonego przez powoda roszczenia Sąd Apelacyjny dokonał już w postanowieniu z dnia 29.07.2013 r., I A Ca 1367/13, rozpoznając zażalenie pozwanych na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 21.05.2013 r. Stanowisko tam przedstawione podzielił Sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu, a Sąd Apelacyjny rozpoznając niniejsze zażalenie nie znalazł podstaw do jego zmiany.

Podkreślić należy, że w kolejnym wniosku o udzielenie zabezpieczenia powodowie domagali się zawieszenia kolejnych postępowań egzekucyjnych prowadzonych przeciwko nim w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w K. z dnia 23.06.2010 r., I Nc 34/10. Nie zmieniając podstawy faktycznej żądania powodowie konsekwentnie stali na stanowisku, iż wskutek zapłaty przez powoda L. Z. łącznie kwoty 525.821,70 zł w ramach postępowania egzekucyjnego KM 1172/11 prowadzonego z wniosku J. S. przeciwko R. K., umorzeniu uległo zobowiązanie powodów wobec pozwanej wynikające z opisanego wyżej tytułu wykonawczego.

Tymczasem wskazać należy, że aktualne jest stanowisko Sądu Apelacyjnego, zgodnie z którym za zdarzenia w rozumieniu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. uznaje się zjawiska i strony świata zewnętrznego oraz objawy wewnętrznego życia stron,

z którymi pozytywne przepisy prawa materialnego łączą wygaśnięcie zobowiązań albo które powodują niemożność egzekwowania świadczenia wynikającego z tytułu wykonawczego. Jakkolwiek w sprawie powodowie wykazali, iż spłacili dług swojej wierzycielki, to jednak konsekwencją powyższego nie jest, jak oczekują tego powodowi ipso iure wygaśnięcie zobowiązania wynikającego z kwestionowanego tytułu wykonawczego.

Powtórzyć należy, wielokrotnie już w sprawie wyrażane stanowisko, iż zdarzeniem, które mogłoby stanowić skuteczną podstawę powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. mogłoby być ewentualne wstąpienie przez powodów w prawa zaspokojonego wierzyciela (art. 518 § 1 k.c.), skutkujące nabyciem wierzytelności do wysokości zapłaty. Tym niemniej dla swej skuteczności cessio legis wymaga zgody dłużnika (a więc w rozpoznawanej sprawie pozwanej), a i to nie byłoby wystarczające. By uznać, iż powodowie wykonali swoje zobowiązanie względem pozwanej konieczne byłoby nadto złożenie przez nich oświadczenia o potrąceniu nabytej w drodze cessio legis wierzytelności z istniejącą wierzytelnością pozwanej.

Do tego czasu powodowie i pozwana pozostają względem siebie wierzycielami i dłużnikami, jednakże okoliczność ta jedynie uprawnia ich do złożenia oświadczenia o potrąceniu, skutek ten nie zaistnieje z mocy samego prawa.

Do czasu zaś złożenia oświadczenia o potrąceniu każdy z wierzycieli może skutecznie egzekwować od dłużnika przysługującą mu wierzytelność, także z wykorzystaniem przymusu państwowego.

W kolejnym wniosku o udzielenie zabezpieczenia powodowie także nie wskazywali aby zostało złożone przez nich oświadczenie o potrąceniu, a skutku potrącenia nie można wywodzić – o czym również była mowa we wcześniejszym postanowieniu – ze złożonego oświadczenia o wygaśnięciu wierzytelności.

Powodowie we wniesionym zażaleniu podjęli polemikę z oceną Sądu I instancji, wskazując na jakoby odmienną wykładnię przepisów zaprezentowaną w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Szczecinie (wyrok z dnia 7.02.2013 r., sygn. akt I ACa 745/12, www.orzeczenia.szczecin.sa.gov.pl). Odnosząc się do powyższego wskazać należy – pomijając nawet kwestię związania Sądów meriti orzeczeniem wydanym w innej sprawie – że orzeczenie to odnosi się do całkowicie odmiennego stanu faktycznego, a przy tym analiza treści uzasadnienia prowadzi do wniosku odmiennego, aniżeli stanowisko powodów. Przytoczony w zażaleniu fragment tego orzeczenia w żadnym razie nie obala stanowiska Sądów meriti, poza sporem pozostaje, że sam fakt zajęcia w trakcie postępowania egzekucyjnego wierzytelności wobec dłużnika nie stanowi zdarzenia będącego podstawą pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Natomiast dalszy wniosek powodów, jakoby uiszczenie przez trzeciodłużnika należności organowi egzekucyjnemu mogło zostać uznane za wywiązanie się przez dłużnika z obowiązku zapłaty jest już swobodnym wnioskiem skarżących, nie zaś powtórzeniem stanowiska wyrażonego w przytoczonym orzeczeniu.

Nadto Sądowi z urzędu znana jest okoliczność, która nie została podniesiona we wniosku powodów, iż Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w L.

K. K., w postępowaniu o sygn. KM 370/11 prowadzonym z wniosku pozwanej przeciwko powodom, dokonał zajęcia wierzytelności przysługującej powodowi L. Z. z tytułu środków wpłaconych przez powoda (w łącznej kwocie 525.821,70 zł) w ramach postępowania egzekucyjnego KM 1172/11 prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w J. D. B., prowadzonym z wniosku J. S. przeciwko R. K.. A zatem zgodnie z wyrażonym wyżej stanowiskiem, iż samo zajęcie wierzytelności nie stanowi zdarzenia będącego podstawą pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, także nowa okoliczność, jaką jest dokonane zajęcie przez komornika sądowego w sprawie KM 370/11 nie może prowadzić do odmiennej oceny uprawdopodobnienia przez powodów ich roszczenia.

Zaprobować należy także stanowisko Sądu i instancji, iż spłata przez powodów długu ich wierzycielki R. K., bez porozumienia z nią (zawarcia stosownej umowy) nie może być też kwalifikowana jako świadczenie w miejsce wypełnienia (datio in solutum), a tym samym stanowić podstawy powództwa opozycyjnego.

Wreszcie powodowie wskazywali, iż w postępowaniu KM 370/11 wszczętym z wniosku pozwanej przeciwko powodom, wyegzekwowano także kwotę 6.147,82 zł, jednakże jak słusznie wskazał Sąd I instancji powyższe nie uzasadnia pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości.

Mając na względzie wyżej przytoczone argumenty, w ocenie Sądu Apelacyjnego brak było podstaw do przyjęcia, iż powodowie uprawdopodobnili swoje roszczenie o pozbawienie tytułu wykonawczego w rozumieniu z art. 7301 § 1 k.p.c., co skutkowało oddaleniem zażalenia na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § k.p.c., o czym orzeczono jak w postanowieniu. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeknie Sąd I instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie, stosownie do wyniku sprawy (art. 108 k.p.c.).

MR-K